

LAURA DIANE

TUSSEN TWEË WERELDEN

MAGIC KINGDOM 2

Clavis

MAGIC KINGDOM 2

TUSSEN TWEE WERELDEN

Andere boeken van Laura Diane bij Clavis

Als de morgen begint

Als de nacht eindigt

Ivelle

Magic Kingdom I. Tussen twee vuren

LAURA DIANE

TUSSEN TWEE WERELDEN

MAGIC KINGDOM 2

Laura Diane

Magic Kingdom 2. Tussen twee werelden

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Ontwerp kaart: Blue Illusion Art

Trefw.: Disneyworld, dystopie, leugens, opstand, vriendschap

NUR 285

ISBN 978 90 448 5071 0

D/2023/4124/218

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.lauradiane.nl

TUSSEN JOU EN MIJ:

DIT GEBEURDE ER IN 'TUSSEN TWEE VUREN', DEEL 1 VAN DE MAGIC KINGDOM-TRILOGIE

In september 2037 verwoest orkaan Andrea een groot gedeelte van de Amerikaanse staat Florida. Er zijn zoveel inwoners dakloos geworden dat er niet voldoende noodopvanglocaties zijn. Daarom sluit Walt Disney World een groot aantal van zijn attractieparken en hotels om hun tijdelijk onderdak te bieden. De achttienjarige Ayla Gamier verblijft in Disney's Polynesian Resort. Als daar een hevige brand ontstaat, zwemt ze in paniek de Seven Seas Lagoon over naar het Magic Kingdom. Uitgeput en onderkoeld wordt ze daar uit het water gehaald. Ze herstelt op de eerste hulp in het park en krijgt daarna een slaapplek aangeboden in het Be Our Guest-restaurant. Die plek is speciaal ingericht voor alle wezen. Ayla leert er de in Frankrijk geboren tweeling Zia en Memphis Barbot kennen, de zelfingenomen Addy Landrum, en twee kleine kinderen: Meri Andersen, die sinds de orkaan geen woord meer spreekt, en de autistische Max Greno, die dol is op paarden.

Tijdens haar eerste dagen in het Magic Kingdom komt Ayla achter de voedselschaarste. Alexander Redmond, de voorzitter van de raad van bestuur, zwijgt daar echter in alle toonaarden over. Als Ayla in het internetcafé naar nieuws over de brand zoekt, stuit ze op een artikel over een schietpartij vlak buiten het Magic Kingdom. Enkele mannen in het café vertellen haar dat er bij de schietpartij een man

is vermoord en dat de raad van bestuur ook daarover liegt.

Als Ayla Owen leert kennen, komt ze er al snel achter dat hij de zoon van Alexander Redmond is. Toch lijkt hij niet op de hoogte van de problemen in het park.

Ayla gaat vrijwilligerswerk doen in de zogenoemde utilidors: het gangenstelsel onder het Magic Kingdom, waar zich de keukens en kledkamers van de stafleden bevinden. Haar baas Teague is verantwoordelijk voor de verwerking van de voedselvoorraad. Tijdens haar werk probeert Ayla erachter te komen wat hij precies weet over de schaarste. Zeker wanneer ze drie dozen champagne vindt met als bestemming Cinderella Castle, de verblijfplaats van Alexander en zijn gezin, heeft Ayla meer dan genoeg redenen om Alexander te verachten.

Na een onbeduidende speech van Alexander raken de gemoederen nog meer verhit. Het gaat van kwaad tot erger als er de volgende dag een graffititekening wordt gevonden met een onheilspellende quote en een onbekend teken. Een vriend van Memphis herkent het als het logo van de Hyena's, een heel gewelddadige bende die actief is in de stad Tampa, waar Alexander burgemeester was voor hij als voorzitter van de raad van bestuur werd aangesteld.

Na het ontdekken van de graffiti grijpt de raad pas echt in. Per direct stellen ze een avondklok in en sluiten ze het internet af. Ayla is vastberaden te achterhalen wat er precies aan de hand is, waar Alexander over liegt en vooral waarom. Ze vraagt Memphis en Zia om haar te helpen.

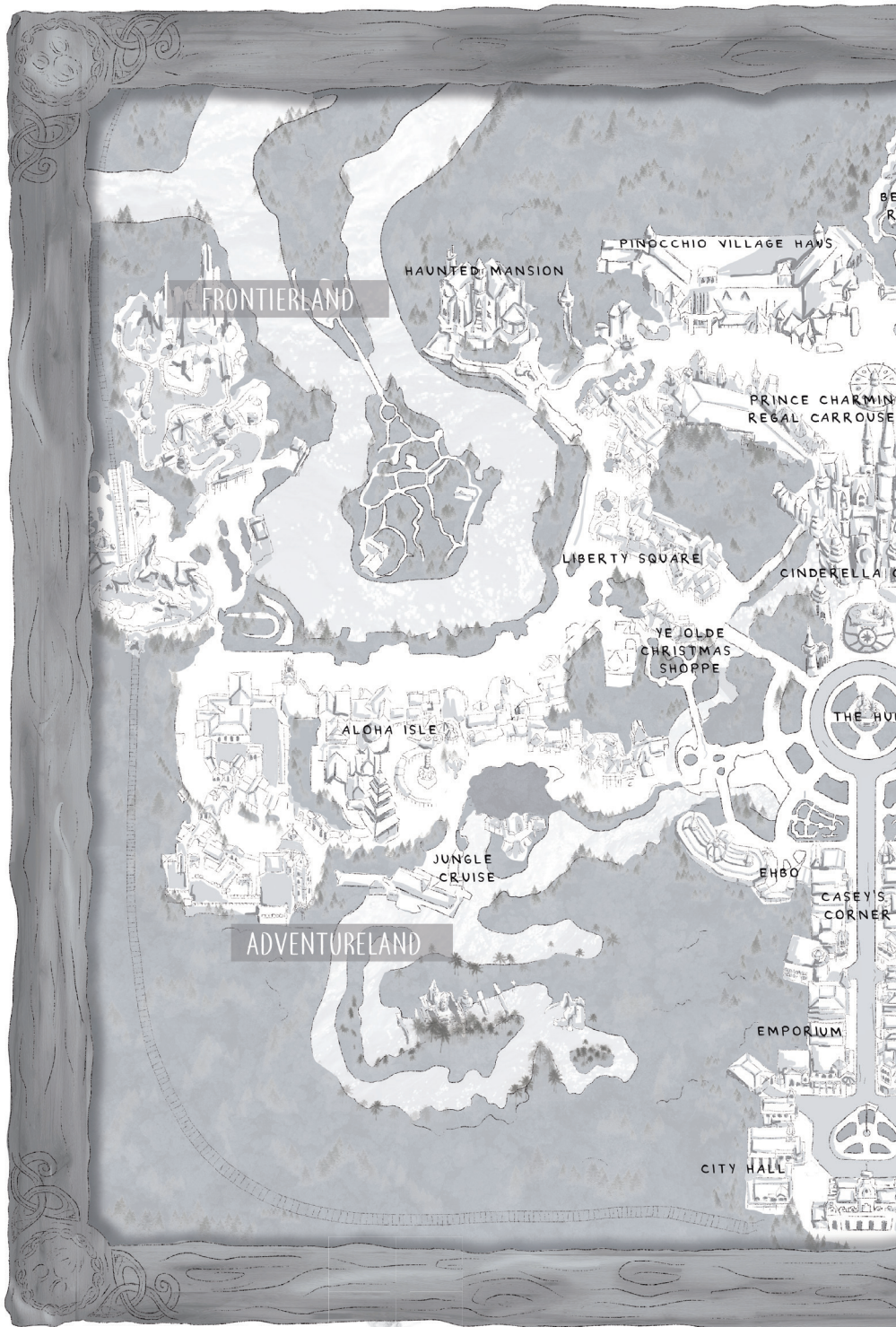
Ayla glipt 's avonds regelmatig het park in om met Owen af te spreken, ondanks de avondklok. De twee groeien naar elkaar toe. Samen breken ze stiekem in de attractie van Buzz Lightyear in. Een andere keer trakteert Owen Ayla op het bekendste en lekkerste ijs

in Walt Disney World. Later krijgen ze echter een discussie: Owen verdedigt zijn vader, terwijl Ayla Alexander van leugens en zwak leiderschap beschuldigt. Gelukkig lijkt dat niet tussen hen in te komen. Onderweg naar het restaurant zien ze de attractie van de Little Mermaid in brand staan. Als ze erop af rennen, horen ze iemand krijsen. Het blijkt Meri te zijn, die eerder op de avond achter Ayla aan naar buiten glipte. Ayla, Owen en de toegesnelde Addy redden Meri uit het brandende gebouw. Terwijl Meri naar het ziekenhuis gebracht wordt, blijft Ayla achter, verteerd door schuldgevoel, omdat zij de voordeur opengelaten heeft en niet had gemerkt dat het meisje achter haar aankwam.

'If you can dream it, you can do it.'

– Walt Disney

FRONTIERLAND

HAUNTED MANSION

PINOCCHIO VILLAGE HAUS

PRINCE CHARMING
REGAL CARROUSEL

LIBERTY SQUARE

CINDERELLA CASTLE

THE YOLDE
CHRISTMAS
SHOPPE

ALOHA ISLE

THE HUB

JUNGLE
CRUISE

EH&O

CASEY'S
CORNER

ADVENTURELAND

EMPORIUM

CITY HALL

FANTASYLAND

OUR GUEST RESTAURANT

UNDER THE SEA: JOURNEY OF THE LITTLE MERMAID

STORYBOOK TREATS

TOMORROWLAND

MAD TEA PARTY

TOMORROWLAND SPEEDWAY

CASTLE

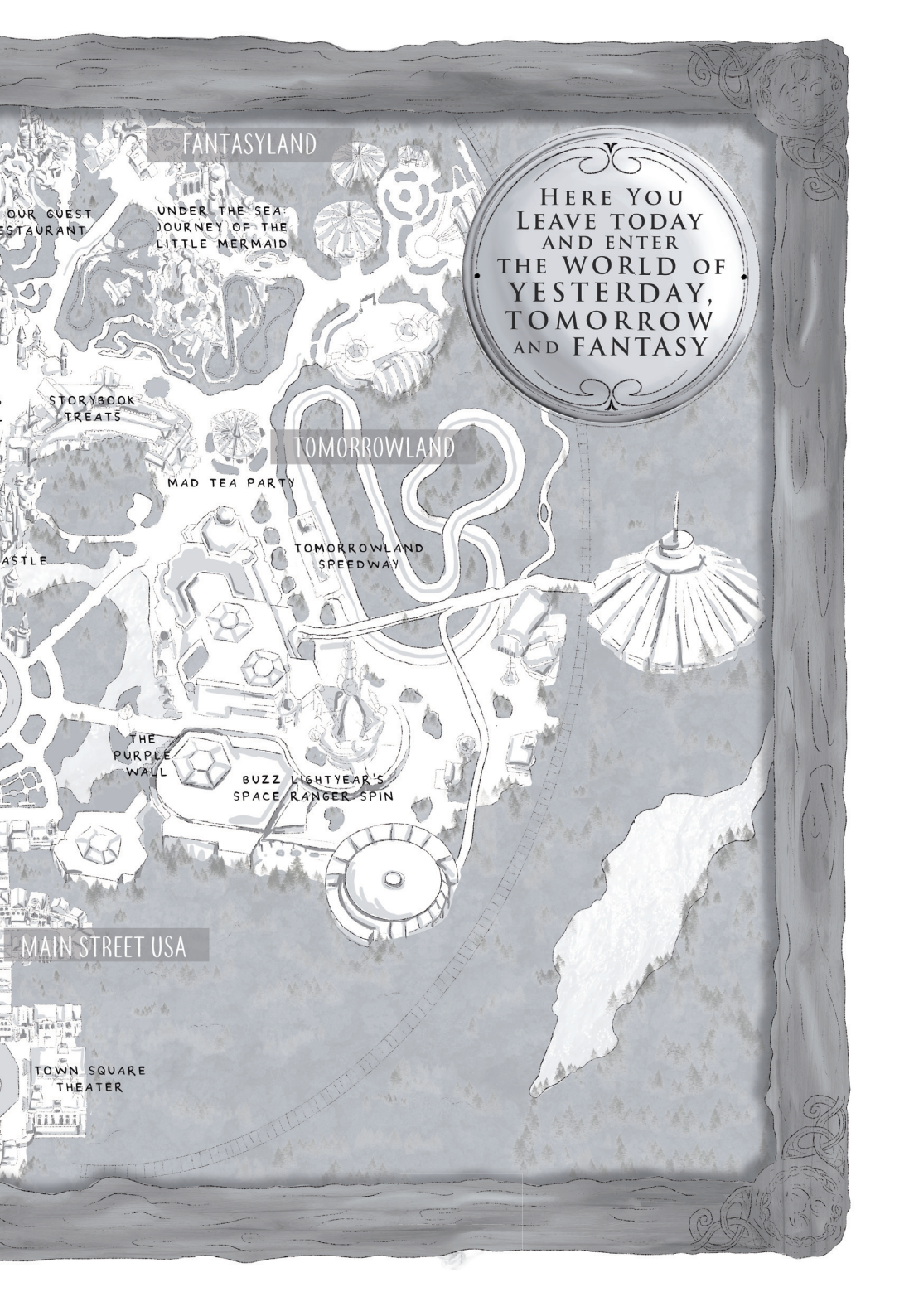
THE PURPLE WALL

BUZZ LIGHTYEAR'S SPACE RANGER SPIN

MAIN STREET USA

TOWN SQUARE THEATER

HERE YOU LEAVE TODAY AND ENTER THE WORLD OF YESTERDAY, TOMORROW AND FANTASY

1

Mijn schoenen, mijn paarse Converse All Stars, staan zo ver onder water dat ik ze niet meer kan zien. Ook bewegen lukt me niet. De inktzwarte vloeistof houdt me op mijn plek. Zelfs al zou ik het willen, ik kan niet om hulp roepen. Want ook al weet ik niet waar ik ben, ik weet wel dat ik hier alleen ben. Het enige geluid dat ik hoor, is mijn eigen wanhopige ademhaling, terwijl het kolkende water stijgt en stijgt en stijgt.

Het water is verdwenen en ik sta buiten in het licht. Mijn schoenen zijn droog. Ik kijk naar het gebouw voor me. Het is het treinstation dat zich bij de ingang van het Magic Kingdom bevindt. Er hangt een dreigende donkergrijze hemel boven, met wolken die rondtollen alsof ze deel uitmaken van een orkaan. De lucht kraakt vanwege het onweer dat ieder moment kan toeslaan. In de verte zie ik Cinderella Castle. Met elke stap die ik op Main Street zet, verschijnen er mensen om me heen. Stuk voor stuk draaien ze zich om en staren ze afkeurend naar me terwijl ik langloop. Hun gefluister zoemt in mijn oren.

Achter een van de ramen van het Emporium staat een man die ik herken als Tivan, de winkelbediende, alleen ziet hij er heel vreemd uit. Hij draagt een hoge zwarte hoed met een witte schedel erop, en een lange zwarte jas. In zijn knokige handen houdt hij een spel kaarten dat hij uitvouwt als een waaier. Steeds opnieuw maakt hij dezelfde beweging, als een mechanische pop. Dan trekt hij er plots een kaart uit en hij drukt die tegen de ruit. Er staat een stier op. Hij beweegt! Het

beest briest naar me. Ik zet een stap achteruit. De grond schiet onder me vandaan. Ik voel mezelf wegglijden, steeds sneller en sneller, en ik kan me nergens aan vastgrijpen.

Opnieuw ben ik binnen, maar nu in een ronde ruimte met hoge, smalle ramen van gebrandschilderd glas. Het zijn afbeeldingen van een koningin en koning met weelderige kleding en priemende ogen. Naar welke kant ik me ook draai, hun blik volgt me overal. Ik loop naar het raam en kijk naar buiten. Ik verwacht op het Magic Kingdom neer te kijken, maar zie een brandende zee. Geen water, maar vonkende vlammen die alles overspoelen. Geschrokken trek ik mijn hand weg van de vensterbank. Mijn vingertoppen zijn zwartgeblakerd. Donkere rook kruipt door de kieren van de ramen naar binnen. Ik kan hem niet ruiken, maar voel hem wel prikken in mijn keel.

Dan hoor ik een grommend geluid. Met een ruk draai ik me om. Verderop, in het midden van de kamer, zit een vos. Zijn feloranje vacht steekt af tegen de stenen muren. Meteen komt het dier in beweging. Met langzame passen sluipt hij dichterbij. Vluchten kan ik niet.

Achter me woedt het vuur alsmaar feller. De vlammen likken aan de ruiten. De vos trekt zijn bek open en laat me zijn scherpe tanden zien. Speeksel druipt van zijn tong op de grond. Dan schiet de vos eindelijk vooruit als een kogel uit een wapen. Hij stormt op me af. Ik gil, maar er komt geen enkel geluid uit mijn keel. Het moment waarop zijn klauwen me grijpen, open ik mijn ogen.

Ik besef dat ik ontwaak uit een nachtmerrie als ik mijn hart als een razende in mijn keel voel bonzen. Met mijn gezicht in mijn kussen gedrukt probeer ik mijn ademhaling onder controle te krijgen zonder dat iemand me hoort. En daarmee bedoel ik in het bijzonder Zia

of Memphis. Sinds de brand in de Little Mermaid-attractie, waarbij Meri gewond raakte en waarna ik geteisterd word door schuldgevoel, hebben ze meer dan eens hun zorgen geuit. Ze hoeven het niet eens te zeggen: ik zie het als ze naar me kijken of bemoedigend naar me glimlachen. Ik zou willen dat ze het dat niet deden. Het maakt deze hele situatie alleen maar pijnlijker.

Zachtjes stap ik uit bed. De koude vloer onder mijn voeten voelt geruststellend goed, als een soort teken dat ik weer controle over mijn lichaam heb. Ik tuur de balzaal in naar de klok aan de muur. De precieze tijd is moeilijk te zien in het donker, maar beide wijzers staan in de buurt van de twee. Snel grijp ik de eerste broek die ik onder mijn bed kan vinden, en mijn sneakers. In de hal trek ik ze aan over mijn pyjama. Niet veel later sta ik buiten. Ik hoor krekels en verder niets. Op de brug stop ik en draai ik me om. Minutenlang blijf ik stokstijf staan, met mijn ogen vastgepind op de houten voordeuren van het Be Our Guest. Had ik dat twee nachten geleden maar gedaan. Had ik Meri maar niet beloofd dat we verstoppertje zouden gaan spelen. Had ik maar. Had ik maar ...

Er is zoveel waar ik spijt van heb. En spijt achtervolgt je als een nachtmerrie die je maar niet van je kunt afschudden. Van tijd tot tijd word je er op wrange wijze aan herinnerd dat je een beslissing hebt genomen die verkeerd was, en dat je niets kunt doen om dat te veranderen. Dat is het grote probleem met keuzes; je weet nooit of je de verkeerde hebt gemaakt tot je de gevolgen ervan ziet. Ze zeggen dat je van je fouten leert. Mijn vader betwijfelde dat, en misschien had hij wel gelijk.

Ik loop over de brug en kijk naar het plein. Dit is eigenlijk de eerste keer dat ik weer buiten ben, zonder idee waar ik naartoe wil

gaan. Ik heb iemand horen zeggen dat de beveiliging in het park is aangescherpt na de brand. De kans dat ik word betrapt is dus vast ook groter, maar dat kan me niets schelen. Het liefst van al wil ik wegrennen zonder bestemming en me verstoppen op de donkerste plek die ik tegenkom.

Net als gisteren, toen Susan naar het Be Our Guest-restaurant kwam om te melden dat Flora aan de telefoon was en me graag wilde spreken. Zodra ik Susans hakken op de vloer hoorde tikken en haar schelle stem mijn naam uitsprak, ben ik weggekropen. Ik hoorde Zia zeggen dat ze niet wist waar ik was. Ineengedoken zat ik in een hoek van de hal, met mijn benen opgetrokken achter een van de stalen harnessen. Ik kon Flora met geen mogelijkheid te woord staan, laat staan haar onder ogen komen als ze overmorgen terugkeert naar het Magic Kingdom. Want dat was de volgende boodschap van Susan: Meri mag over twee dagen naar huis. De brandwonden op haar benen zullen dagelijks verzorgd moeten worden, maar Patty, de verpleegster van de eerste hulp, zal Flora daar bij helpen. Ik luisterde naar Susans verhaal met stijf dichtgeknepen ogen, maar daardoor kwamen net de beelden tevoorschijn die ik zo graag probeerde te vergeten. De roze stof van Meri's pyjamabroek, gitzwart en aan haar benen vastgesmolten. Haar rode huid, de witte blaren.

Ik adem diep de buitenlucht in om het misselijke gevoel kwijt te raken, maar het lukt niet. Sinds de brand lijkt er een zwartgeblakerde steen in mijn maag te liggen, als een constante herinnering aan wat ik gedaan heb.

Owen heb ik al vier dagen niet gezien of gesproken. Nadat we Meri uit de brand gered hadden, week hij urenlang niet van mijn zijde. Hij zat naast me achter in de ambulance. Allebei hadden we

een knisperende, goudkleurige deken om ons heen om ons warm te houden, maar ik was door en door koud. Mijn lijf bleef onophoudelijk beven. Owen stond de verplegers en de brandweermannen te woord, want ik kreeg niks over mijn lippen. ‘Wil je dat ik vannacht bij je blijf?’ vroeg hij nog toen hij me terug naar het Be Our Guest bracht. Ik schudde alleen mijn hoofd. Het enige moment waarop ik warmte voelde, was toen hij zijn armen om me heen sloeg en me zacht tegen zich aantrok. Hij beloofde me dat alles goed zou komen. Ik herinner me nog steeds de geur van rook die in zijn kleren zat.

Alert op elk geluid en iedere beweging sluip ik dicht langs de lage muur richting het pleintje voor Gaston’s Tavern. Daarachter is een beschutte plek waar niemand mij – mits ik me klein maak – zal ontdekken, maar vanwaaruit ik wel het park in kan gluren. In de bocht van het pad stop ik even. Vanaf hier zie ik de precieze plaats van de tragedie die me al dagenlang kwelt: de Little Mermaid-attractie. Eigenlijk wil ik het niet, maar ik moet ernaar kijken. De in- en uitgang zijn afgezet met felgele linten. Zou het onderzoek van de brandweer al afgerond zijn? Zouden ze weten wat de oorzaak is?

Ik heb niemand erover gehoord, zelfs Memphis niet. Wel vertelde hij me dat de hele raad van bestuur, Megan, Yilan en zelfs Alexander, de dag na de brand naar de attractie zijn komen kijken, omringd door tientallen beveiligers. Er waren veel boze mensen die Alexander beschuldigend toeriepen, maar ingegrepen werd er niet. Slim van hen. Ze willen niet nog meer olie op het vuur gooien. Ik krimp ineen bij de woordspeling.

Als ik in de verte silhouetten zie bewegen, schiet ik zo snel als een kat naar de grond. Sluipend beweeg ik me om de fontein met het standbeeld van Gaston en LeFou heen. Snel schiet ik achter een

muur en verschuil me daar. Met ingehouden adem wacht ik tot de mensen in mijn gezichtsveld verschijnen. Het zijn drie beveiligers. Ik spits mijn oren, maar ze zijn net te ver weg om hen te kunnen verstaan. Met een geluidloze zucht laat ik me op de grond zakken en leg ik mijn voorhoofd op mijn knieën.

Voor wie verberg ik me eigenlijk? Of beter gezegd, voor wat? Ik kijk weer omhoog. Boven me is de hemel diep donkerblauw met ontelbaar veel fonkelende sterren, maar als vanzelf zakt mijn blik naar een van de torens van Cinderella Castle. Owen vertelde me dat het kasteel zo gebouwd is dat je het vanaf elke locatie in het Magic Kingdom kunt zien, dus ook vanachter dit muurtje. Ik blijf er nog een hele tijd zitten, al trekt de vermoeidheid aan mijn zware oogleden. Ik zie hoe het blauw verandert en hoe de lucht steeds lichter wordt als teken dat de zon gaat opkomen en een nieuwe dag zal aanbreken. Het is net als het omschakelen tussen mijn hart en mijn hoofd. Natuurlijk zou ik me voor altijd kunnen blijven verstoppen, maar als ik eerlijk en alleen aan mezelf beken, wil ik eigenlijk niets liever dan gevonden worden.

In het Magic Kingdom, het Disneypark waar duizenden mensen worden opgevangen na een orkaan, laait het verzet steeds verder op. Wanneer de raad van bestuur hardhandig ingrijpt tijdens een demonstratie, kan niemand Ayla tegenhouden de confrontatie met Alexander Redmond aan te gaan. En dan komt de waarheid op tafel. Die zet niet alleen Ayla's wereld op zijn kop, maar ook die van Owen. Ayla raakt verstrikt in een tweestrijd, die haar dwingt te kiezen tussen wat ze weet en wat ze voelt. En ondertussen liggen de Hyena's op de loer ...

*Het tweede deel van een dystopische serie over een magische plek met duistere kanten.
Voor young adults.*

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044850710

